

Prestrojené sa porozhliadli po okolí. Tma pohltila les, žiarivý mesačný svit sa prebíjal pomedzi husté konáre a sfarboval im tváre na mliečnobielo.

„Hej!“ zakričala Balka navlečená do nohavíc v snahe prívolať polonahého spoločníka. Nemienila byť úctivá.

Odzrazu sa z Mileniných úst vydral vystrašený výkrik. Niečo ju stiahlo za nohu, tresla tvárou o zem. Zúfalo sa zachytávala o korene stromov, nechty zarývala do lesného podlažia, napriek tomu ju čosi odťahovalo preč.

Princezná priskočila slúžke na pomoc, chytila ju za ruky a dupala po podivných čiernych koreňoch, ktoré ju unášali.

Pribehol k nim Jugir a len čo odtrhol princeznú od Mileny, korene slúžku roztrhali. Čerstvá krv postriekala stromy aj trávu, princezná zúfalo jačala: „Nie! Nie! Niééé.“ Pokúšala sa vytrhnúť z Jugirovho zovretia, čo sa jej nepodarilo. Zato ju hojne skropila Milenina teplá krv. Málo chápala súboj, ktorý sa na zemi odohrával. Korene sa spleťali a rozpleťali, akoby medzi sebou zápasili. Občas sa zaborili do niektorej z častí Mileninho bezvládneho tela a vyvolávali ďalšie spršky krvi, ktorá zavlážovala čierny les. Keď sa upokojili, nehybné pahýle svojho druhu povyhadzovali na hromadu a rozdriapané telo slúžky odpratali.

Jugir prepustil Balku zo zovretia svalnatých paží. Uvedomila si, že je jediná, kto vzlykmi narúša ticho večera. Zmĺkla. Ešte chvíľu stála zmáčaná mazľavou lepkavou tekutinou ako bez ducha, potom sa zosunula na zem.

Kľakol si k nej, objal ju, aby ju upokojil.

„Pôjdeme ďalej, princezná,“ zašepkal. Chápal, že toho bolo na ňu priveľa. Sám si uvedomil, že situáciu podcenil. Odvieť princeznú nebude také jednoduché, ako predpokladal. A nuda to, zdá sa, tiež nebude.

Stále sa nehýbala. Zobral ju teda do náručia a chlácholil ju ako matka dieťa. Držiac ju na rukách, pustil sa s ňou lesom, čo najďalej od miesta, kde sa strašná udalosť odohrala.

„Čo to malo znamenať?“ ozvala sa, keď sa spamätala.

„Poviem ti, ani ja by som neuveril. Vôbec nechápem, ako sa k nám dostal cudzí koreň.“

„Koreň?“ vyčerpaná po ňom nechápavo opakovala slová bez významu.

„Sú to bytosti lesa. Naše bytosti. Vy ľudia o nich nemáte potuchy. Tí, čo roztrhali tvoju slúžku, k nám nepatrili. Naše korene s nimi skoncovali. Situácia okolo tvojho doručenia bude o čosi zložitejšia,“ rozprávanie neprerušoval, ba ani sa nezadýchal, hoci ju po celý čas niesol.

„Ale prečo?“ potichu zastonala.

„Lebo mala na hlave závoj s korunkou. Museli si ju s tebou pomýliť. Narobíte okolo urodzených neviest tolko tajností,“ vôbec s ňou nemal zľutovanie. Potreboval, aby si uvedomila vážnosť varovania, ktoré jej osud uštedril.

Zaspala mu na rukách. Aj pre neho to bol náročný deň, zložil ju do trávy a poprosil o ostražitosť.

Tráva prisľúbila, že na ňu dohliadne.

Keď sa ráno Balka prebudila, nik pri nej nebol. Hneď sa preľakla a schúlila do kľbka, v tej istej chvíli si uvedomila, že má šaty postriekané krvou. Hrôzy včerajšieho večera sa jej vrátili s novou naliehavosťou.

„Panebože!“ vyskočila na nohy, točila sa dokola a pohľad nespúšťala z krvavých škvŕn na látke. Márne sa snažila tých miest nedotýkať, cítila ich po celom tele. Dôkaz strašného konca jednej slúžky. „Panebože, panebože,“ opakovala neustále, až kým sa pri nej neobjavil elfský sprievodca s brašnou prevesenou cez plece. Vyložil z nej na zem chlieb, odložil čutoru s vodou a vybalil hrudku syra.

„Sadni si,“ prikazoval opatrne. „Potrebuješ nabrať sily, čaká nás ťažký deň.“

„Nemôžem,“ znova zavzlykala. „Nemôžem chodiť v týchto šatách. Nemôžem takto. Milena je mŕtva, ja nemôžem,“

pochytila ju sebalútosť. Kľakla si na kolená, natáhovala pred seba šaty a ukazovala na miesta plné flakov. „To je krv. Chápeš? Jej krv!“ hľadela na neho nepríčetne, líca mala ufúlané, lebo si ich utierala rukami zababranými od hlíny.

Elf sa na ňu zahľadel, v jej veľkých očiach sa odrážala nečakaná strata. Možno na zámku čelila intrigám a dvorným príkorm, určite sa však nevyrovnali hrôzom predošlej noci. Vyzerala ako vtáčatko vypadnuté z hniezda. Drobné a bezbranné. Pohľad uprel neznámo kam, akoby premýšľal, vlasy mu pritom viali vo vetre.

„Dobre. Poď so mnou, postaráme sa o teba,“ ponúkol jej ruku, zdrapla ju, chopila sa jej s absolútnou dôverou.

Viedol ju hustým lesom, až vyšli na pláž s pieskom. Pred nimi sa rozprestieralo jazero, na ktorého hladine sa pokojne trblietalo slnko. Zastali pred pokojnou vodou, zašepkali: „Lima, prosím.“

Odrazu sa na hladine zdvihla vlna, natiahla sa a vyvalila k brehu. Pred pieskom sa z nej vyformovala ženská postava. Nie úplná, iba obrysy, ktoré na spenených okrajoch vyšplechovali.

Vodná bytosť vystúpila na breh, jej bosé nohy zanechávali v piesku vlhké škvrnky. Pristúpila k princeznej a chytila ju za ruku.

Uplakaná Balka bez námietok vymenila istotu Jugirovej dlane za vlhkú ruku neznámej. Hoci ju bytosť ťahala do jazera, ani na chvíľu nezaváhala. Jediné, po čom práve túžila, bolo zbaviť sa zaschnutej krvi na šatách a verila, že jej vodná pani pomôže.

Vošli spolu do vody, ktorá ich príjemne hriala. Kráčali stále hlbšie a hlbšie. Princezná sledovala, ako sa jej krvou nasiaknuté šaty máčajú, odteká z nich červeň, riedi sa a mizne v nenávratne. Konečne sa spokojne usmievala. Nevnímala, že sa žena vedľa nej rozpúšťa vo vodnom okolí, dokonca s ním splýva. Stále cítila jej stisk, už musela plávať.

Vtom ju čosi schmatlo za nohy a potiaholo pod vodu.

Nešťastná ľudská žena dostala strach. Začala kopáť nohami, zúfalo sa snažila vyplávať nad hladinu. Zadržila dych, ale neviditeľná sila ju stále rýchlejšie sťahovala, až kým sa chodidlami nezabárala do piesku. Prekvapivo teplý piesok sa

ligotal v odleskoch slnečných lúčov, ktoré sa k nemu prepracovali masou vody a zalamovali sa do rôznych uhlov.

Priplával k nej húf zlatých rybiek. Plávali, akoby tancovali, akoby nevnímali, že bojuje o život. Vytvárali vzorce a útvary, možno očakávali, že ako správne publikum ocení tú nádheru.

Lenže ona sa bála, že viac nevydrží bez nádychu. Niečo ťažké ju držalo na dne, nedokázala sa od neho odraziť.

Pomóć! Predralo sa jej pomedzi pery, voda zaliala ústa.

Rybky pritancovali bližšie, možno, aby rozumeli.

Nie. Drobnými ústočkami chytili šaty, ktoré mala oblečené. Neveriacky sledovala, ako jej boj o život nik neberie vážne. Chcela šantiaci húf odohnať, no od chrbta zacítila dotyk, ktorý ju prinútil zdvihnúť ruky a rybky z nej šaty vyzliekli. Ani nohavice im nenarobili väčšie problémy. Vyplašená Balka dychčala, krv jej udierala do tepien.

Zomriem!

Nahá cítila vodu na pokožke, vlasy sa jej pohojdávali okolo krku, pokojne by sa s rybkami mohli pustiť do tanca.

Nezomriem!

Pochopila po vydarenom nádychu, zamrkala prevrpenými očami a poobzerala sa.

Rybičky sa kúdoľili okolo jej šiat, drobnými ústočkami z nich odštipkávali neviditeľné čiastočky, hoci z látky očividne neubúdalo a postupne všetky odevy vynášali nad hladinu. Nemo sledovala, ako miznú a ponechávajú ju žasnúť nad tým, čo sa prihodilo.

Opäť sa vedľa nej vyformovala bytosť z vody, tento raz so zreteľne zelenomodrými očami a krásnym úsmevom v prievitnej tvári.

„Šaty sme ti vyniesli na breh. Užovky ich rozvešajú po kónároch,“ vodná žena sa s ňou zhovárala. Hoci otvárala ústa, Balka si bola istá, že ju nepočuje ušami. „Zvesiť ich musíš sama, my by sme ich zmáčali,“ vláčne sa zasmiala a žičlivo vystrela ruky, aby ju posmelila.

„Toto je sen,“ pokúsila sa do vody prehovoriť princezná, čo sa jej podarilo, dokonca bez toho, že by vydala hláska. „Bála som sa,“ trochu vlniacu sa krásavicu obvinila zo strachu, ktorý pri potápaní prežívala.

„Nehnevaj sa. Keby sme ti vysvetľovali, čo chceme urobiť, neverila by si a nikdy by si do vody nevstúpila. Napokon, potrebovala si sa na chvíľu zaoberať viac sama sebou, ako tým, čo postihlo tvoju nešťastnú slúžku.“ Priehľadná pani pristúpila bližšie a objala ju okolo pliec. Jej dotyk sa na ľudské nepodobal, hrial aj chladil zároveň.

„Pod, vystúpime na breh. Čaká ťa neľahká cesta,“ nadľahčila ju vodná žena, takže sa konečne odrazila od dna, na ktorom uviazla. Vyplávala nad hladinu, kde sa zasa normálne nadýchla. Vedľa nej sa z vody vynorila hlava s časťou ramena a ruky, ktorá naznačovala k brehu.

„Pozri, tvoje veci,“ so smiechom ju nasmerovala bytosť.

Princezná vyhľadala odevy, ktoré viseli na konároch a zohrievali sa na slnku.

„Kde je Jugir?“ nikde nevidela elfského sprievodcu. Očakávala, že bude stáť na brehu.

„Nechcel ťa uvádzať do rozpakov. Nie si vraj na nahotu zvyknutá. Príde, keď ho zavoláš,“ silnel hlas vodnej pani, ktorá vystupovala z hladiny, akoby ju rodila sama voda. Stále držala ľudskú priateľku za ruku. „Ďalej ťa radšej ponechám Vánkovi. Každý môj dotyk by ťa znovu zmáčal. Dávaj na seba pozor, Balka. Si odvážne dievča,“ vodná víla opäť začala ustupovať späť do jazera, pomaly sa s ním zlievala, až v ňom úplne zmizla.

Balka osamela na pláži. Uvedomila si svoju mokrú nahotu, objala si ramená a skontrolovala, či sa naozaj nik nepozera. Zacítila tisíce pohľadov, hoci ju obklopovalo mĺkve ticho, ktoré narúšal len vzdušný vír. Previaľ ju, zakrútil sa okolo nej, bol príjemný a hrejivý. Pod jeho teplým dotykom jej pokožka okamžite vysychala. Ešte ju chladili mokré vlasy, tak sa do nich oprel, zdvihol ich do výšky, skrútil cez tvár a zasa popretriasal. Uvoľnene sa rozosmiala. O to intenzívnejšie sa jej zaplietol medzi blondavé kučery a láskavo ich zbavoval studenej vlhkosti. Potom zmizol, ani čo by tam nikdy nebol.

Ostala stáť a znova sa podozrievavo zahľadela na šaty. Váhavo sa k nim priblížila, akoby mohli ožiť. Konáre, na ktorých viseli, by ju mohli pohadzovať po lese, to už raz zažila. S obavami zvesila svoje zvršky a kým sa obliekala, nespúšťala z očí podozrivé okolie.

Nič čudesného sa neudialo. Príroda sa správala, ako by aj mala. Ibaže princezná sa viac nedokázala zbaviť pocitu, že rovnako ako ľudia žije a vníma, hodnotí ju či dokonca o nej premýšľa.

„Jugir?“ opatrne zavolala jeho meno, ani sama si nebola istá, či chce, aby ju budúci kráľ elfov našiel. Ak by sa totiž neobjavil, mohla by...

Rozbehla sa do lesa. Pridávala do kroku a pridávala, až naozaj chcela ujsť. Od všetkých, čo ju do niečoho nútili. Ujsť niekam, kde by mohla byť voľná.

Znenazdajky jej zastal cestu, takže mu vbehla do náručia.

„Tak už sa cítiš lepšie?“ tváril sa, že hovorí o šatách. Vôbec nekomentoval jej zjavný pokus o útek, v duchu jej nezlomné odhodlanie istým spôsobom obdivoval. Dokázal pochopiť túžbu po slobode.

Vymanila sa z jeho nie práve najtuhšieho objatia, sklamaná sklonila hlavu a prikývla.

Chvíľu kráčali mlčky.

„Nie si hladná?“ opýtal sa, akoby sa nič nestalo.

Klamať, že nie je, jej pripadalo hlúpe. Priznať pravdu zasa ponížujúce.

„Ja by som teda zožral vlka,“ ignoroval trápne ticho, ktoré sa medzi nimi rozhostilo. Spustil na zem brašnu so zásobami. „Tuto si poslúž,“ vyložil chlieb a syr, „ja ešte potrebujem aj poriadny kus mäsa. Hneď som späť.“ Nechal ju v rozpakoch postávať nad jedlom a zmizol medzi stromami.

Na útek nepomýšľala. Len očkom mrkla do strán, aby sa presvedčila, že to naozaj nemá význam.

Tráva, stromy, vietor, všetko tu pracuje pre neho.

Sadla si na zem a ostýchavo zobrala do rúk hrudku syra. Práve doň zahryzla, keď sa objavil so zajacom nastoknutým na ražni, pripraveným na opekanie. Skoro jej od hanby zabehlo. Cítila sa prichytená pri svojej trápnej odkázanosti na jeho pomoc.

On si ju nevšímal. Zložil zajaca a znovu niekam zmizol. Vrátil sa s raždím v náručí. Pripravil pahrebu a so sarkastickým úsmevom ju varoval: „Radšej sa odvráť, ak chceš byť naďalej v tom, že zázraky neexistujú. Ľudia nechcú poznať pravdu, s odstupom času možno neuveríš ani sama sebe.“